

Bilag 3.

Aldersdomsforsikring og -forsørgelse i andre Lande.

Sverige. Ved Loven af 30. Juni 1913 indførtes en almindelig Pensionsforsikring omfattende saavel Invaliditet som Alderdom. Forsikringen omfatter praktisk talt enhver svensk Statsborger med Undtagelse af pensionsberettigede Tjenestemænd. Der betales en Grundafgift paa 3 Kr. aarligt samt en Tillægsafgift, der varierer efter Aarsindtægten fra 2 til 30 Kr.

Retten til Pension indtræder ved varig Invaliditet, dog senest ved det 67de Aar. Pensionen bestaar af: 1) en Afgiftspension, hvis Størrelse varierer efter betalte Præmier og Alder (for Mænd 70 pCt. af Præmierne, der er betalt mellem 16 og 19 Aar, og 15 pCt. mellem 55 og 66 Aar). 2) Invalide Rentenydere, hvis Indtægt ikke overstiger 425 Kr. (for Kvinder 400 Kr.), faar et Pensionstillæg, hvoraf Staten betaler $\frac{3}{4}$, Kommunerne $\frac{1}{4}$. Tillæget udgør 225 Kr. (for Kvinder 210 Kr.) med Fradrag af $\frac{6}{10}$ af det Beløb, hvormed Indtægten overstiger 50 Kr. Hertil kommer Børnetillæg. 3) Desuden har Kommunerne Ret til, uden at det faar Fattighjælps Karakter, at give kommunale Pensionstillæg efter Skøn. — Foruden den kontante Understøttelse er der til Pensionsforsikringen knyttet en omfattende Virksomhed til Forebyggelse af Invaliditet samt frivillig Forsikring.

Der findes henimod 100 000 Pensionsnydere under 67 Aar (Invalidere) og ca. 200 000 Pensionsnydere paa mindst 67 Aar.

I 1924—25 udgjorde de pligtige Præmier 23,2 Mill. (svenske) Kr., Præmierne for frivillig Forsikring 0,7 Mill. Kr. I Aaret 1924 udbetaltes som Pensionstillæg 38,6 Mill. Kr., hvoraf Staten betalte 27,6 Mill. Kr. og Kommunerne 9,2 Mill. Kr. Afgiftspensionerne udgjorde paa Grund af Forsikringens forholdsvis korte Væridhed kun ca. 1 Mill. Kr.

Norge. Man har i Norge i en Række Kommuner frivillige Alders- og Invalidepensioner; endvidere er den 7. December 1923 vedtaget en Lov om Alderspensioner uden Forsikringsbidrag, som dog endnu ikke er sat i Kraft.

I 1922 fandtes frivillige Alderspensionsordninger, delvis i Forbindelse med Invalidepensioner, i 111 Kommuner med 40 pCt. af Landets Befolkning. Aldersgrænsen varierer i Byerne fra 65 til 70 Aar, paa Landet fra 60 til 70 Aar.

I 1922 var de største Pensioner for enlige paa Landet i Regelen 300—500 (norske) Kr., i Byerne i Regelen 600—800 Kr.

Ægtepar fik gennemgaaende $1\frac{1}{2}$ Gange Beløbet for enlige. Udgiften var i 1922 9,9 Mill. Kr.

I Loven om „Alderstrygd“ af 1923 er Aldersgrænsen 70 Aar. Loven indeholder ikke bestemte Sætsler, men den regner med Begrebet „Pensionsgrundlag“: Dette skal være saa stort, at 60 pCt. af Beløbet skaffer vedkommende — enten det er en Enkeltperson, et Ægtepar eller en hel Familie, som ellers ingen Indtægter har — det nødvendige til forsvarligt Underhold i et Aar. Det fastsættes for hver Kommune efter Levevilkåarene i denne. Pensionen skal være 60 pCt. af Forskellen mellem Pensions-